

Jezdecktvo u nás a v cizině.

Major gšt. Frant. Bürger:

Vyhledávání zpráv rychlými jednotkami.*)

V úvodu své úvahy autor stručně shrnuje zkušenosti s jezdecktvem ze světové války a důsledky plynoucí z nich pro organizaci a činnost moderního jezdecktva. Změnu v užití jezdecktva — snad bolestnou pro mnohé jezdce držící se starých tradic — lze vyjádřit větou: „Předválečné jezdecktvo manévrovalo a bojovalo na koni a výjimečně pěšky, moderní jezdecktvo pochoduje a manévruje na koni, na kole nebo v motorovém vozidle a bojuje zpravidla pěšky za podpory mohutné palby.“ Jezdecktvo se stalo zbraní, která je schopna svými prostředky vésti vážnější boj a kůň není již dnes jeho nutným přívlastkem. Ve všech armádách je jezdecktvo zesilováno jinými pohyblivými prvky (cyklisté, motorisovaná vojska, obrněná vozidla), v Itálii pak jsou vyšší jezdecké jednotky přeměněny na „rychlé jednotky“, jejichž podstatnou součástí je jezdecktvo a cyklistické prapory.

Dále srovnává autor metody vyhledávání zpráv jezdecktvem nebo rychlými jednotkami v italské, francouzské a jihoslovenské armádě a zkoumá činnost přezvědňných jednotek při zastávkách za noci.

V Itálii se zásady pro vyhledávání zpráv jezdecktvem neliší podstatně od předválečné doktriny, změny jsou patrné spíše v podrobnostech provádění a jsou důsledkem změněných podmínek moderního boje a značného vývoje nových bojových prostředků. Předpisy rozeznávají:**)

daleký průzkum (zvědy), řízený zpravidla armádou a prováděný rychlými divisemi (Divisione celere), které organicky obsahují:

brigádu jezdecktva (3 pluky),

pluk bersagliérů — cyklistů,

rychlé tanky,

dělostřelectvo,

prvky ženijního a telegrafního vojska a služeb a které mohou být zesíleny pěchotou na autech, dělostřelectvem a lehkými tanky;

blízký průzkum (přezvědy), řízený obyčejně velitelem pěší divise a prováděný přezvědňnými oddíly (nucleo esplorante), které jsou tvořeny buď cyklistickým nebo jezdeckým plukem nebo z částí obou těchto zbraní a event. zesíleny rychlými tanky a dělostřelectvem.

*) Viz: Major. gšt. G. Luizzi v „Rivista militare italiana“, roč. 1932, sešit 7.

**) Viz též článek „Italský Cvičební řád pro jezdecktvo v r. 1930“ v 1. čísle II. ročníku „Jezdeckých rozhledů“ — leden 1932, (str. 5—7).

Rychlá divise na dalekém průzkumu zatlačí nepřátelské průzkumné jednotky, aniž se zdržuje slabšími pronikavějšími prvky, zjedná dotyk s nepřítelem, rozrušuje jeho sestavu a zjišťuje její podrobnosti; je též na ni, aby předešla nepříteli v obsazení významných posic, jejichž držení ulehčí její úlohu a usnadní pohyb armády. Pásmem činnosti divise je pásmo armády nebo jeho část; vzdálenost mezi prvním sledem valného voje rychlé divise a čelem vyšších jednotek prvního sledu armády se mění podle situace; zpravidla však činí v běžném terénu nebo v nižším středohoří délku 3—4 denních pochodů.

Provádění zpravodajských úkolů je zpravidla svěřeno jezdecktvu; cyklisté jsou obvykle ponecháváni v záloze a zasazováni k útočným akcím; někdy lze s výhodou využít jejich velké pochodové rychlosti k zvláštním úkolům, jako na př. k rychlému obsazení významných prostorů.

Průzkumnými orgány rychlé divise jsou přezvědňé čtyři vysílající průzkumné hlídky (nejvýše družstvo) zhusta — při širokém pásmu a v nepřehledném terénu — jsou tvořeny přezvědňé oddíly (eskadrona až korouhev, zesílené jinými zbraněmi), které opět vysílají přezvědňé čtyři průzkumné hlídky. Vzdálenost jednotlivých průzkumných sledů závisí na situaci a na terénu, jako možnou normu udává autor 5—6 km pro vzdálenost čelních jednotek od přezvědňých oddílů a 8—10 km vzdálenosti těchto oddílů od čela rychlé divise.

Průzkumné hlídky jsou vysílány od přezvědňé čtyři zpravidla na malé vzdálenosti, často bude vhodno vyslati do významných směrů místo hlídky celou četou; někdy bude průzkumná síť doplněna přezvědňými hlídkami (několik jezdců vedených důstojníkem), vyslanými velitelem divise k zvláštním úkolům až na vzdálenost 1—2 denních pochodů. Doplnkové zbraně, přidělené přezvědňým oddílům, jsou určeny k násilnému průzkumu a k přezkoušení dotyku; cyklistů lze výhodně užítí též jako průzkumných orgánů po komunikacích.

Zásadou pro všechny přezvědňé jednotky na zvědech je proniknouti do hloubky nepřátelské sestavy a nedat se zastavit nebo upoutati místními odpory; jsou vždy podporovány a doplňovány činností letectva.

Valné síly rychlé divise postupují zajištěně připraveny k podpoře přezvědňých jednotek.

Jednotky konající blízký průzkum mají úlohu zpravodajskou a zajišťovací; postupují v pásmu své divise, vyhledávají zprávy, zatlačí, zastaví nebo aspoň hlásí nepřátelské síly, které pronikly jejich sestavou.

Zpravodajské úkoly za přezvědu se zpravidla dělí na jezdecktvu i cyklisty; je-li přezvědňý oddíl smíšený, připadá hlavní úloha jezdecktvu; činnost přezvědňých oddílů je rovněž doplňována pozorováním letectva.

U přezvědňých oddílů složených jen z cyklistů nastanou určité obtíže v terénu méně bohatém na komunikace zejména za zjednávání dotyku a jeho činnost bude zřejmě pracnější nežli u jezdecktvu. V podobných situacích bude vhodno tvořit smíšené přezvědňé jednotky.

Přezvědňý oddíl pracuje na vzdálenost asi jednodenního pochodu před divisi, jeho průzkumné orgány budou četné a méně silné — zpravidla jen průzkumné hlídky — aby učinil zadost úkolu vyhledávání zpráv i zajištění. Někdy bude však třeba vyslati též přezvědňou četou nebo snad rozdělití pásmo a svěřiti jeho části menším přezvědňým oddílům (eskadronám).

Není-li armáda předcházena rychlou divisí na zvědech (na př. při nedostatku prostoru), řídí činnost přezvědňých oddílů divisi zpravidla velitel armádního sboru a soustředí je obvykle v jednotný smíšený přezvědňý oddíl, jemuž svěří též úkol zvědu na větší vzdálenosti.

Ve Francii jsou svěřovány vyšším jezdeckým jednotkám zvědy, které jsou v podstatě italským „dalekým průzkumem“. Zvědy jsou řízeny armádou, někdy velitelstvím skupiny armád anebo HVOA, a prováděny jezdeckými divisemi a někdy i jezdeckým sborem.

Velký důraz je kladen na zvědy letectva.

Jezdecká divise obsahuje organicky:

2 jezdecké brigády po 2 jezdeckých plucích,

1 pluk dragounů (dragons portés), jehož část je na autech, část cyklistická a část na terénních autech,

oddíl obrněných aut, vyzbrojených kulomety, o 3 eskadronách (auta jsou pohyblivější nežli staré italské OA., nedosahují však rychlosti nových italských tanků), dělostřelectvo, ženijní a telegrafní vojsko a služby.

Francouzská jezdecká divise je silnější než italská rychlá divise a má palebnou sílu pěší divise. Vyhledávání zpráv je svěřeno jezdeckému, dragouni mají úlohu svěřovanou v Itálii cyklistům. Úkol jezdecké divise na zvědách se v celku neliší od úkolů italského rychlého sboru. Vzdálenost jezdecké divise před čelem armády není však předepsána.

Rozdíl je hlavně v orgánech přezvědě — u francouzské divise jsou to zásadně přezvědné oddíly zpravidla v síle eskadrony (někdy korouhve), zesílené těžkými kulomety, obrněnými auty a někdy též četami cyklistů nebo dragounů na terénních vozech; přezvědné oddíly vysílají na krátké vzdálenosti slabé průzkumné hlídky.

Francouzské přezvědné oddíly jsou tedy daleko silnější nežli italské „přezvědné čty“ a jsou schopny bez zesílení prováděti násilný průzkum bojem, průzkumné hlídky naopak jsou velmi slabé a vyhýbají se boji.

V celku je francouzský způsob zvědů metodičtější a připraven k násilnému průzkumu rozvinutím mohutné palby, italský způsob pokládá autor za pružnější a lépe přizpůsobený (!) horskému terénu, v němž budou operovat rychlé jednotky.

Značný rozdíl je v pojetí blízkého průzkumu; ve francouzské armádě má přezvědný oddíl každý armádní sbor (korouhev, cyklistická eskadrona a četa obrněných aut se 4 vozy a s 5 motocykly s kulomety) a každá pěší divise (eskadrona, cyklistická eskadrona, četa OA. — u některých divisních přezvědných oddílů je místo cyklistické motocyklistické eskadrony).

Úloha přezvědného oddílu divise lze definovati jako úlohu předvojového jezdeckta; oddíl — často podřízovaný veliteli předvoje — postupuje na 4—8 km před čelními prvky předvoje, aby jim zajistil nerušený postup mimo dosah nepřátelského hrubého dělostřelectva, provádí průzkum v celém pásmu divise, udržuje spojení s jezdeckem na zvědech (armády nebo armádního sboru) a s jezdeckem sousedních divisí a ke konci pochodu chrání postavení předních stráží. V celku převládá v jeho úloze prvek zajištění nad prvkem průzkumu.

Přezvědný oddíl armádního sboru může dostat různé úkoly podle toho, zda vpředu je na zvědech jezdecká divise či nemá-li armáda jezdeckta.

V prvním případě udržuje spojení s jezdeckem na zvědech anebo zajišťuje pochod sboru obsazením důležitých prostorů nebo konečně může být přidělen některé z divisí a pracuje spolu s jejím PO.

V druhém případě je svěřováno přezvědnému oddílu vyhledávání zpráv v určitém směru a s omezeným cílem anebo obsazení významných prostorů. Podle potřeby je PO. armádního sboru zesílen pěchotou na autech, dělostřelectvem nebo přezvědnými oddíly divisí druhého sledu. Jeho úkol bývá zpravidla opět více zajišťovací. Sloučení několika PO. armádních sborů pro zvědy na větší vzdálenosti není předvídáno.

Sestava přezvědných oddílů (divise nebo armádního sboru) je v souhlase s jejich zajišťovacím úkolem; valné síly postupují soustředěny, průzkum na omezenou vzdálenost konají jezdecké prvky.

V podstatě lze charakterisovat rozdíl doktrin obou armád takto: italské vyšší jednotky jsou předcházeny dvojitou přezvědnou sítí rychlých jednotek, před francouzskými divisemi je jedna přezvědná síť (někdy s omezenou působností — není-li armádního jezdeckva) a dva zajišťovací systémy jezdeckva.

Jihoslovanská doktrina rozeznává ve vyhledávání zpráv:

daleký průzkum, řízený HVOA. nebo skupinou armád a prováděný samostatným jezdecktvem (jezdecká divise, sbor nebo jen jezdecká brigáda);

blízký průzkum, prováděný jezdecktvem armády nebo pěší divise (armádních sborů není, jejich funkci mají armády, složené z několika pěších divisí).

Jezdecké divise pro daleký průzkum se skládají:

ze dvou jezdeckých brigád po 2 plucích,

z cyklistického praporu,

z dělostřelectva, z pomocných zbraní a ze služeb.

Jejich palebná síla je menší než italských rychlých divisí (mají menší počet zbraní); mohou pro zvláštní úlohy rovněž býti zesíleny pěchotou a dělostřelectvem.

Hlavním úkolem dalekého průzkumu je vyhledávat zprávy, jeho hloubka je menší než podle italské doktriny (1—2denní pochody před čelem armády), šířka pásma jezdecké divise je 40—50 km.

Přezvědnými orgány jsou daleké hlídky, samostatné hlídky a event. přezvědné eskadrony; obojí hlídky jsou zpravidla vysílány velitelem divise, jejich úkoly se shodují zhruba s úkoly obdobných italských orgánů.

Daleké hlídky (8—10 jezdců s lehkým kulometem, někdy četa) se rovnají italským „přezvědným četám“ a „průzkumným hlídkám“; jsou vysílány na vzdálenost asi 10 km a pravidelně směřovány.

Samostatná hlídka je v síle čety, je vysílána vždy velitelem divise k zvláštním úkolům a na vzdálenost 1—2denních pochodů; lze je srovnati s italskými „přezvědnými hlídkami“, jejich síla však je větší.

Přezvědné eskadrony jsou tvořeny, je-li nutno vysílati daleké hlídky na příliš velké vzdálenosti, takže by nemohly být včas podporovány hlavními silami. Eskadrona postupuje zhruba na jeden denní pochod před divisí, v pásmu 10—15 km, jejími přezvědnými orgány jsou daleké hlídky; eskadrona pracuje podobně jako francouzský přezvědný oddíl. V dalekém průzkumu je třeba zdůraznit značnou a až nebezpečnou vzdálenost, na níž jsou vysílány přední přezvědné jednotky (hlídky), a naopak poměrně malé vzdálenosti velkých jezdeckých jednotek od čela armády.

Pro blízký průzkum má armáda jezdecký pluk a každá pěší divise eskadronu, obojí může býti zesíleno doplňkovými zbraněmi. Blízký průzkum má úlohu zpravodajskou a zajišťovací, jezdeckto postupuje zhruba 10 km před čelem vyšších jednotek a jeho činnost je zpravidla řízena armádou; z předpisů nelze dobře usuzovati na vzájemnou úlohu jezdeckev armády a divisí, t. j. pracuje-li obě společně i na vlastní vrub, jezdeckto divisí ve svazu obvykle je přičleněno k jezdecktvu armády. Mimo to je předvídána společná činnost sloučených jezdeckev několika armád — při tom však je nechána každé armádě aspoň 1 eskadrona pro její zvláštní úkoly. (Autor tvrdí, že toto dělení je na škodu činnosti jezdeckva.) Pravidlem je toto sloučení, nepracuje-li před armádou jezdecká divise (brigáda).

V tomto případě koná jezdeckto armády a vyšších jednotek napřed zvědy a poté blízký průzkum.

Průzkumnými orgány jezdeckva v blízkém průzkumu jsou průzkumné hlídky.

Charakteristikou jugoslávského blízkého průzkumu je jeho provádění v rámci armády a na menší vzdálenosti nežli v druhých dvou armádách autorem studovaných.

Při zastávkách na pochodu rychlé jednotky pro blízký průzkum podle francouzské doktriny kryjí divisi přezvědné oddíly postavení předních stráží a potom buď přenocují před frontou nebo se vrátí za čáru předních stráží.

Druhý případ nastane, nevyžaduje-li ústup a opětné započetí přezvědné úlohy druhého dne větší námahy nežli nocování před frontou — i tehdy však jezdeckvo ponechá v dotyku s nepřítelem slabší prvky. Přezvědný oddíl armádního sboru se však nestará o přední stráž a zpravidla nocuje na dosaženém místě.

Podle jihoslovanských předpisů není úlohou jezdeckva krýti postavení předních stráží, jen výjimečně lze jeho části užití k pozorovací službě za noci. Mimo dotyk s nepřítelem jezdeckvo přenocuje na místě; je-li možná srážka, vrátí se na noc za čáru předních stráží.

Směrnice pro tento poslední případ pokládá autor za zbytek předválečných názorů a doporučuje zesílit jezdeckvo pro noc pěchotou, aby bylo zbaveno starosti o zajištění místo vrácení za přední stráž a mohlo zrána plnit svůj průzkumný úkol a aby nebyl ztracen dotyk a terén.

Italský předpis rozeznává dva případy — pro pochod armády v noci a ve dne. V prvním případě jezdeckvo pracuje téměř zcela samostatně, přenocuje v dosaženém prostoru, chrání noční přesun armády a postavení předních stráží pro denní odpočinek, a zrána pokračuje v své úloze. I v druhém případě tomu bude podobně, neboť značná vzdálenost jezdeckva od čela armády (jednodenní pochod) nutí k přenocování na místě a nedovoluje bez velké námahy návrat k přenocování za čáru předních stráží; přezvědné jednotky zůstanou na místě a zrána pokračují v své úloze.

V stručném závěru zdůrazňuje autor některé přednosti italské doktriny při vyhledávání zpráv a jen všeobecně se zmiňuje o činnosti rychlých jednotek za bitvy, aniž se podrobněji zabývá jejich činností.

Major gšt. František Bürger:

Použití dělostřelectva u rychlé divise.*)

Italská rychlá divise za války se skládá z jezdeckva, z cyklistických jednotek, z jednotek pěchoty na autech, z dělostřelectva, z motorisovaných složek pomocných zbraní a služeb — podle potřeby je jí přidělováno letectvo. Jako hlavní úkol dávají předpisy této vyšší jednotce z vědy, dále je jí užíváno ke krytí nástupu armády, k rychlému obsazení a udržení důležitých prostorů do příchodu armády, k zajištění mezer nebo křídla, konečně je zasazována při neúspěchu a při pronásledování. Tyto rychlé divise jsou v italské armádě organizovány jako náhrada za jezdecké vyšší jednotky, jichž má Itálie poměrně nepatrný počet vzhledem k celkovému rozsahu své armády a kterých nelze ani vhodně využít v předvídaném horském terénu budoucího bojiště. Rychlé divise jsou zbraní novou, o jejich použití nejsou dosud v předpisech jasné názory a podobně je tomu i v použití jednotlivých složek těchto divisí.

Podpora dělostřelectva je pro rychlou divisi nezbytnou za všech jejích operací, divise má značný počet jezdeckva, cyklistů a pěchoty, jejichž průbojná síla je dělostřelectvem vydatně zvýšena. Způsob užití dělostřelectva bude ovšem značně rozdílný za různých operací; lze je rozdělit zhruba na operace, u nichž boj je jen prostředkem — jsou to zvědy, rychlé získání a udržení důležitého terénu a event. též kryt (nástupu, postupu atd.); do druhé skupiny patří operace, u nichž boj

*) Podle studie brig. gen. C. Trezzani v „Rivista di Artiglieria e Genio“, roč. 1932, seš. 11.

je účelem — je to hlavně zasazení rychlé divise při neúspěchu a při pronásledování. Avšak ani většinu operací první skupiny nebude moci rychlá divise splnit bez boje většího nebo menšího rozsahu; uplatní se tedy i při nich dělostřelectvo ať motorizované nebo jezdecké.

Zvědy rychlé divise.

Při této akci mají hlavní úkol přezvědné oddíly, pro něž je boj jen prostředkem k úplnému splnění úlohy; jádro sil rychlé divise postupuje za přezvědnými oddíly, aby je podporovalo, zachytilo, event. aby jim otevřelo další cestu. Je zřejmo, že dělostřelectvo zůstane zachováno jen pro boj a že ho není třeba k vyhledávání zpráv, není-li vyhledávání zpráv spojeno s bojem.

Základní otázkou pro použití dělostřelectva při zvědech je rozhodnutí, má-li zůstat soustředěno, či je-li vhodnější je rozdělit. Pro soustředění mluví všeobecné zásady o užití dělostřelectva a snaha o jeho dobré využití, naopak však je jisto, že téměř nikdy nebude možno podporovati boj dvou nebo více přezvědných oddílů z jednoho palebného postavení — velká vzdálenost těchto jednotek znemožní dobré pozorování, spojení a včasné a účelné zasahování dělostřelectva. Bude zpravidla nutno, dáti částice dělostřelectva přímo veliteli přezvědného oddílu, kterému je svěřena důležitá úloha nutně spojená s bojem. Podle způsobu boje přezvědných oddílů a podle jejich úkolů lze vzít jako zásadu, že přezvědný oddíl slabší než korouhev (prapor) nebude mít zpravidla dělostřelectva, oddíl v síle praporu lze již jím vybavit, oddíl silnější pak bude mít vždy přiděleno dělostřelectvo. Co do množství je vždy vhodnější přidělit PO. celý oddíl místo jednotlivých baterií (nejde-li podle okolností jen o přidělení několika doprovodných děl), neboť boj PO. vyžaduje zpravidla náhlé a velmi účinné palby na pomíjivé nebo roztroušené cíle, dále palby na několik cílů najednou nebo současně aspoň ve dvou směrech (čelní poutání a podpora manévru) a velké pohyblivosti při nepřetržité podpoře, t. j. pohybu dělostřelectva po sledech. Tyto úkoly může zdárně splnit jen oddíl aspoň o 2 bateriích. (K vysvětlení je třeba připojit, že italský předpis zná PO. až v síle celého pluku jezdeckta, cyklistů nebo smíšeného.)

Činnost dělostřelectva přiděleného přezvědným oddílům závisí na úkolu PO. a na situaci nepřítele. Je-li nepřítel v postavení, má činnost dělostřelectva ráz činnosti při pravidelném útoku (příprava, podpora, ochrana atd.), ovšem v úměrně menším rozsahu. Narazí-li PO. na nepřítele v postupu, nebude zpravidla času na řádnou organizaci dělové palby a na její přesnou souhru s útokem PO.; půjde spíše o iniciativní palbu na jednotlivé cíle. Důležitým úkolem dělostřelectva bude maření nebo aspoň brzdění nepřátelských pokusů o obchvat a krytí boků PO. Po skončení boje dělostřelectvo buď nepřítele pronásleduje palbou nebo — a to je rovněž velmi důležitý úkol — při odražení PO. ulehčuje mu odpoutání a kryje palbou jeho ústup. Přejde-li PO. do obrany, působí dělostřelectvo podle stejných zásad jako při pravidelné obraně, jeho malý počet dovolí ovšem jen ovládnutí důležitých prostorů; přehradná palba bude mít často ráz palby na nahodilé okamžité cíle, nepřítel bude postřelován všude, kde se objeví, a do značné hloubky, pokud to dovolí zásoba střeliva.

Při zkoumání činnosti dělostřelectva ponechaného u hlavních sil rychlé divise je opět nejdůležitější nepřátelská situace, při čemž mohou nastati opět dva případy: nepřítel postupuje a tu nastává střetnutí nebo nepřítel zůstává v obraně buď v postavení nebo v krycí sestavě.

Je-li nepřítel v obraně, ať již jde o jeho rychlé prvky nebo o větší síly, má velitel rychlé divise zpravidla dosti přesné a včasné zprávy od svých přezvědných oddílů a může přejít v přibližování. Zpravidla však přejdou jednotky při své rychlosti přímo z pochodu do útočné sestavy. Dělostřelectvo chrání a podporuje tuto akci podobně jako u vyšší pěší jednotky (rozdíly v šířce pásem jsou vyváženy větší pohyblivostí složek rychlé divise) a může být včas vhodně soustředěno, aby podporo-

valo následující útok. Rozsah útoku a jeho kombinace s manévrem závisí na síle a na sestavě nepřítele (kryt anebo obranná sestava bez mezer), podle toho se bude též řídit činnost dělostřelectva: buď působí soustředěno hromadnou palbou podobně jako při pravidelném útoku na obranné postavení, nebo je-li nepřítel v krytu a má-li jeho sestava mezery, je rozděleno úměrně na jednotlivé skupiny (útočná a obchvatná); často bude možno podporovat celou akci z jednoho ústředního postavení a dosáhnout tak nejvyšší možné hospodárnosti a nejmohutnějšího účinku. Dělostřelectvo obstará všechny palby: palbu přípravnou (krátká), podporu a ochranu útoku, palbu rušivou a podle potřeby palbu proti bateriím; spotřeba střeliva bude značná.

Jiná situace nastane, střetne-li se rychlá divise s nepřítelem v postupu. Též v tomto případě bude nepředvídané střetnutí jen výjimkou, převážně oddíly budou zpravidla hlásiti srážku s nepřítelem a nejnutnější zprávy o jeho situaci a činnosti — vždy však bude nedostatek času jako při každém střetnutí. Ve výhodě bude ten, kdo bude mít své prostředky včas a vhodně soustředěny; ve zvýšené míře se to týká dělostřelectva. Proto bude musit velitel rychlé jednotky předvídat prostor střetnutí a již předem přejít s vojsky do přibližovací sestavy a vhodně posunovat dělostřelectvo co možná v předu sestavy, aby mohlo rychle zasáhnout. Nejdůležitější je právě uspišení zasažení dělostřelectva. Jeho činnost bude do velké míry improvizována a bude záležeti na zdatnosti a na iniciativě dělostřelců. Nebude času na důkladnější přípravu paleb a na podrobnou dohodu s vojsky; příprava útoku bude velmi krátká a bude omezena podobně jako palba přímé podpory na několik známých cílů a na cíle zjištěné pozorováním za útoku. Tyto palby budou podle okolností doplněny krátkými palbami proti bateriím a nebo také rušivou palbou.

Všeobecně se musí činnost dělostřelectva rychlé jednotky na zvědech velmi pružně přizpůsobiti zvláštnímu charakteru jejího boje; je to zejména slabý, ale rychlý a velmi pohyblivý nepřítel, převaha manévru, nedostatek času na důkladnou přípravu paleb a vždy omezené prostředky. Z toho vyplývá, že palba bude většinou prováděna na živé pohyblivé cíle, velmi zřídka bude třeba palby proti bateriím. Velmi mnoho bude záležet na zdatnosti a na iniciativě dělostřeleckých velitelů. Pozorování bude téměř výhradně pozemní a pozorovatelní budou posunuty co nejvíce vpřed, nebude času na budování delšího spojení a budou tedy jak velitelství, tak baterie rovněž posunuty co nejbližší k vojskům, dělostřelectvo se musí rychle rozvinout a stále být připraveno k rychlému novému přesunu i během akce. Rychlé činnosti dělostřelectva se musí ovšem přizpůsobit též vnitřní spojení a organizace pozorování a řízení palby; velitelé skupin a oddílů budou blízko baterií, styční důstojníci pracují pomocí signálů a jen zřídka telefonem, cíle jsou určovány souřadnicemi — velmi úspěšné služby prokáže u rychlých jednotek radiotelefonie.

Rychlá divise v krytu.

Způsob splnění úkolu rychlé divise, který je v podstatě obranou na široké frontě spojenou event. s ústupovým bojem, je do značné míry závislý na terénu. Široké pásmo znemožní téměř vždy rozmístiti většinu sil do obranného postavení a nutí ponechat si silné zálohy k manévru, resp. k zasažení do prostoru, v němž byly zjištěny nepřátelské přípravy k útoku. Je tomu tak, ať je kryt sám účelem (kryt nástupu, kryt hranic, kryt křídla anebo mezer) či jen prostředkem, jako na př. při vyslání jednotky vpřed s úkolem dosáhnouti a dočasně zajistiti armádě určitý výhodný prostor. Při podobném úkolu rychlá divise obsadí příkázanou frontu slabšími jednotkami, vyše nepříteli vstříc převážně oddíly a ponechá jádro sil v záloze na jednom anebo na více místech — tato záloha je vlastní bojovou silou divise. Je zřejmo, že se rozvinutí dělostřelectva řídí podle téže zásady, neboť na široké frontě krytu nikdy nebude možno podporovati palbou z předem zaujatého postavení celý příkázaný úsek. Z dělostřelectva bude již předem zasažena jen menší část nutná k podpoře důležitých úseků, valná část pak

zůstane v záloze a připraví své zasazení do předvidaných prostorů podle předpokladů o nepřátelsém útoku — příprava záleží ve vyhledání postavení, komunikací k nim, z přípravy paleb z těchto postavení, z přípravy pozorování a spojení. Pohyblivost dělostřelectva rychle divise dovolí zpravidla včasné zasazení, je však třeba počítat s překvapením a připravit se na zasazení též v nepředvidaných směrech. Jako v obraně vůbec záleží v krytu na soustředění prostředků a na možnosti manévru palbou, bude tedy pravidlem centralisace dělostřelectva. Dělostřelectvo připraví palbu rušivou a protibaterijní, palebné přehradu a konečné palby dovnitř krycího postavení a palby k podpoře předvidaných protiútoků. Méně ohrožené nebo méně významné úseky postavení se musí spokojit jen s velmi skrovnou dělostřeleckou podporou v prospěch hlavních směrů.

Rychlá divise při ústupu.

Při neúspěchu boje armády je rychlá divise zasazována na konec operace, aby brzdila nepřátelský postup a získala čas pro armádu nebo aby chránila mezery nebo křídla ustupující armády. Tento úkol může být splněn buď ofensivně nebo defensivně, ofensivní jednání je morálně a takticky vždy úspěšnější.

Při ofensivním brzdění nepřítele podobá se sestava rychlé divise sestavě při zvědech; divise vyšle do hlavních směrů silné přezvědné oddily, zbytek sil postupuje v druhém sledu připraven k důrazným úderům. Většina dělostřelectva bude decentralisována a přidělena PO., aby byl při srážce s postupujícím nepřítelem zvýšen účinek překvapení. Boj PO. bude zpravidla náhlý a velmi rychlý, dělostřelectvo zaujme pozice mnohdy přímo na silnici, velitelé a pozorovatelé budou místně sloučeni, palba náhlá a mohutná, avšak krátká. Podle výsledku boje dělostřelectvo buď pronásleduje palbou nebo kryje odpoutání PO.

Defensivní zdržování nepřítele je vlastně krytem spojeným zpravidla s ústupovými boji, užití dělostřelectva se řídí terénem a celkovou sestavou rychlé divise podle terénu zaujaté. V dobře schůdném terénu zaujme divise obyčejně souvislou frontu, v horách bude operovat v skupinách více nebo méně samostatných. V prvním případě bude dělostřelectvo co možná soustředěno a učeněno do hloubky, palby budou dobře připraveny podle zásad obranného boje se zřetelem na omezené prostředky a širší pásmo. Při nesouvislé frontě bude dělostřelectvo rozděleno mezi jednotlivé skupiny, které povedou boj zpravidla samostatně. I v tomto případě však je třeba vyhledávat možnosti soustředěného působení; bude to všude, kde to připustí terén a kombinace obranných směrů. V obou případech musí sestava umožnit vhodný rychlý ústup.

Rychlá divise za pronásledování.

Zasazení rychlých jednotek k pronásledování předvidá italský předpis v okamžiku, kdy nepřátelská sestava je rozrušena a kdy v ní vznikly nehájené mezery. Prvním cílem rychlých jednotek jsou defilé a citlivé komunikační uzly, jimiž musí projít ustupující nepřítel, aby nájezdy z boku a z týlu byla jeho porážka dovršena. Je zřejmo, že snaha využití první paniky nedovolí čekat, až mezery budou tak veliké, aby mohla být nasazena celá rychlá divise soustředěná a že pravidlem bude vysílání menších jejích složek. Tyto „pronásledovací oddily“ musí být velmi pohyblivé a nesmějí být závislé na komunikacích, neboť při srážce s nepřítelem bude jejich první snahou vyhnouti se terénem a dospět na přikázaný cíl oklikou; boj před dosažením cíle bude jen prostředkem. Tato podmínka velké pohyblivosti omezuje množství dělostřelectva těchto oddílů a zároveň určuje druh dělostřelectva — bude jim zpravidla přidělováno jezdecké dělostřelectvo. Baterie nebo oddily přidělené pronásledovacím oddílům budou jejich součástí a budou působit podobně jako dělostřelectvo PO.:

budou postupovat s čelními prvky oddílů, zahájí palbu náhle, mohutně a vesměs na živé cíle, palba bude zpravidla trvat jen krátkou dobu. Velmi důležitá je mohutnost palby, neboť působí na morálku nepřítele. Z téhož důvodu bude akce pronásledovacího oddílu často zahájena právě dělostřelectvem. Nepřítel, ústupem zdemoralisovaný, zhusta ustoupí již pod dojmem této palby. Palba bude postupně soustřeďována co možná na velký počet cílů, aby byla dotčena morálka celých úseků. Pronásledovací oddíly útočí — nemohou-li odpor obejít — podobným způsobem jako přezvědné oddíly; zdaří-li se útok, pronásleduje dělostřelectvo palbou a poté se připojí k postupujícímu oddílu, při neúspěchu přejde oddíl do obrany a vyčká posil.

Celá rychlá divise bude moci pronásledovat jen při rozsáhlém ústupu trvajícím delší dobu; bude pak operovati podobně jako na zvědech, pronásledovací oddíly budou silnější než PO.

V závěru vysvitá ze zkoumání použití dělostřelectva u rychlé divise, že u rychlých jednotek je činnost dělostřelectva spojena ještě ve větší míře s činností ostatních zbraní, než je tomu u vyšší pěší jednotky. Tato činnost má často improvizovaný ráz a vyžaduje dokonalé souhry zbraní, dobrého vzájemného porozumění a zejména výborných a iniciativních dělostřeleckých velitelů.

Z cizích revuí.

DEUTSCHE WEHR, roč. 37 (1933).

Číslo 23. V článku „Der Höhere Reiter-Kommandeur“ je otištěna předmluva k „Reiter-Bibliothek“, kterou napsal r. 1825 gen. Friedrich Wilhelm v. Bismarck. Obsahuje požadavek, aby již v míru mělo jezdecktvo velké svazy, jezdecké sbory, aby velitel mohl v jejich vedení získati nutnou praxi. Stejně názory zastává i dnes gen. Brandt v své knize „Moderne Kavallerie“.

Číslo 25. V článku „Der Kavallerieführer“ rozbírá gen. Brandt obsahově článek z 23. čísla vzhledem na dnešní poměry a dospívá k závěru, že je dnes daleko nutnější, aby vedení všeho jezdecktva bylo v jedné osvědčené rukou, má-li být dosaženo žádanou jednotností a má-li vývoj jezdecktva jíti správnou cestou.

Jezdecktvo se musí odpoutati od pěšáckého způsobu velení a rozkazování, neboť rozvláčná rozkazovací technika, kterou převzalo spolu s pěším bojem, mu nevyhovuje.

Číslo 29. přináší zprávu o motorisaci a mechanisaci v americkém jezdecktve, a to podle výroční zprávy náčelníka hlavního štábu americké armády. V ní se mimo jiné praví, že přeměna dnešního jezdce v mechanického kavaléristu bude vyžadovat dlouhé doby. Může být provedena, až se podaří konstruovati stroje, které by mohly vykonávati vše, co dnes koná kůň.

Číslo 32. V článku „Kavallerie und Technik“ se pojednává o zřízení technického oddělení jezdecktva ve Francii. Je součástí jezdeckého departemánu v ministerstvu a má referáty: 1. motorových vozidel, 2. ručních zbraní, kulometů, spojovacího materiálu a různého jiného materiálu, 3. předpisový, cvičebních řádů, revue de cavallerie a sportovní. Autor zdůrazňuje účelnost tohoto zařízení.

Číslo 35. V článku „Studienabteilung für das Kampfwagengerät der Kavallerie“ zdůrazňuje autor (gen. Brandt) význam samostatného studia bojových prostředků jezdecktva ve Francii. Jezdecktvo převzalo způsob boje pěchoty, ale ne způsob manévru. Proto také schvaluje zřízená „centre d'études pratique des matériels automobiles de combat de la cavallerie“, kteréžto studijní středisko bylo zřízeno v Remeši 1. září. Jeho účelem je prováděti praktické zkoušky o účelnosti různých zařízení bojových vozidel